dună pe toate la un loc şi 'ntinse peste cămpia intreagă un vĕl de 'ntunecime.

Insă, cu căt trăsura se cufunda mai mult in munţi, cu atăt greutăţile se fĕceau mai mari din pricina noroiului şi-a bolovanilor.

Toată ziua ploase şi la munte fusese furtună; inainte de amiazi, cerul se 'ncărcase de nouri, aierul era umed dar liniştit; peste cătva timp insă vĕntul incepu să sufle cu tărie, clătinănd şi desfrunzind arborii; nourii se grămădiseră din toate părţile şi 'n curĕnd ploaia 'ncepu să toarne; toată vremea fulgerile despicau cerul şi tunetele făceau să se cutremure munţii şi văile. Bistriţa se umflase şi rupsese bucăţi intregi de maluri; multe plute fură sfărămate şi remăşiţele lor coborau acum cu iuţeală in spre Piatră. Pe la ora una după miezul nopţii urma să fie pohoiu mare şi plutaşii lucrau intr'una pe maluri. Subprefectul luase mĕsuri spre a 'ntimpina rĕul, dar toate 'ncercările sale remaseră zadarnice: de mai nainte incă se făcuseră o mulţime de stricăciuni şi 'ntre altele herăstrăul din vale fu sfărămat cu totul. Pe malul Bistriţei, un mare numĕr de plutaşi stĕtură pănă tărziu; dar intunericul devenind prea mare: ei se 'mprăştiară in curĕnd şi tăcerea se 'ntinse 'n vale ca şi la curte.

In timpul acesta, Leon Valerianu trimisese p'un credincios al sĕu la Maria şi-o 'nştiinţă despre toate amĕnuntele intălnirii lor; ea trebuia să'l aştepte pe la un-spre-zece ceasuri din noapte la marginea grădinei.

«Soarta a voit să fii a mea, şi a mea vei fi orice «s'ar putea să se mai intĕmple de-acum inainte.

«La revedere peste Carpaţi!» Astfel sfîrşea Valerianu scrisoarea sa.

Maria, când o primi incepu să tremure; inima ei de femee slăbi pentr'un minut, mintea 'i era turburată şi nenorocita fată umbla 'n dreapta şi 'n stânga cuprinsă de cel mai mare neastĕmpĕr.

Când furtuna se desbină 'n munţi şi 'n vale, ea crezu că Velerianu n'are să mai vină, şi spaima o cuprinse din nou căci cununia putea să se facă a doua zi; dar cu venirea nopţii, ea se linişti şi merse de vr'o două ori să vază locul pe care il insemnase iubitul ei.

Curtea era tăcută.

Hristea Cozmescu juca cărţile cu subprefectul, ear cucoana Agripina se 'ntinsese pe o canapea şi netezea motanul ei favorit. Mama Ileana se 'nvĕrtea la deal şi la vale; se ivea incetişor pe la uşă, se uita cu grijă la toţi, şi-apoi alergă indată in odaie la Maria. Afară era o 'ntunecime groaznică şi nu se mai auzea cel mai mic vuet afară de freamătul frunzelor.

Când bătură unsprezece la ceasornicul din sufragerie, Maria 'şi puse repede un mantel in spate şi se furişă in grabă spre locul intâlnirei. Leon o aştepta acolo de vre-o jumĕtate de ceas. Fără a spune un singur cuvĕnt, ea incălecă pe armăsarul ce'i adusese transilvăneanul şi, urmată de acesta, se făcu nevĕzută.

Indată ce fură la oare care depărtare de curte, tinerii o apucară la goană; treapĕtul cailor insă era atât de tare, in cât se auzea din toate părţile. Bucătarul Dănilă, care era foarte fricos, sculă pe Safta.

— Aleargă şi spune că vin hoţii !

— Vine Condrea ! strigă Safta, şi se repezi inspăimăntată spre salon.

Subprefectul Anton se sculă şi eşi afară ; Hristea se apropiă de cucoana Agripina şi voi s'o liniştească.

— Aleargă mai bine la Maria ; să nu cumva să afle...

Hristea se 'ntălni drept in uşă cu Petrache Zlotescu.

— Foc ! strigă acesta... grăbiţi-vě, căci nu este timp de perdut. . . arde şi bucătăria şi grajdurile şi...

Cucoana Agripina alergă indată afară mai mult moartă de căt vie şi se uită cu groază 'n jurul ei.

Era o fumărie mare şi para incepuse să se arate pe une locuri ; toată curtea era 'n picioare : slugile umblau năuce in coace şi 'n colo fără a da vre-o mănă de-ajutor. Caii scăpaseră din grajd şi fugeau spărieţi in spre poartă; un stog de fân se aprinsese lăngă grădină şi lumina ca zioa partea din spre dealuri ; scăndurile plesneau şi grinzile cădeau cu vuet, pe când limbile de pară se 'nălţau tot mai mari şi mai ameninţătoare.

Focul isbucnise dintr'o mulţime de părţi de-o dată, aşa in căt se respăndi fără de veste şi cuprinse intr'o clipă curtea 'ntreagă dintr'un capět pănă la altul. Bucătăria şi odăile slugilor, cari erau de butuci, ardeau ca lumănarea. Urşii scăpaseră şi ei din ursărie şi-o apucaseră la goană spre pădure; şoimuz lătra groaznic şi sute de lătrături 'i respundeau din vale şi din sat.

— Unde-i Iorgu? căutaţi pe Maria! ţipa cucoana Agripina alergând desperată prin ogradă.

— Linişteşte-te cucoană Agripină, 'i zicea subprefectul, care era mai galben de cât toţi.

— Iorgule! Mario! striga soţia lui Negradi intr'una, fără a mai lua sama la focul ce o 'nvěluia.

De-odată un trosnet ingrozitor făcu să se cutremure pămêntul: un zid se risipi şi palalaia se intindea şi mai mare.

Hristea Cozmescu umbla nebun prin ogradă şi 'ntreba pe toţi unde este Maria; o căuta prin toate odăile, dar in zadar; cucoana Agripina 'şi smulgea pěrul şi subprefectul se uita cu groază 'n jurul sěu.

— A fugit! a fugit! striga Hristea... a plecat cu hoţul de ungur.

La vederea curţilor ce ardeau şi faţă cu desnădăjduirea cucoanei Agripinii, mama Ileana, 'şi perduse minţile şi acum spunea toate cele intěmplate.

— Repede un cal... un cal şi la graniţă după děnşii!... dă puşca, revolverul, răcnea Hristea fără să-şi dea sama de ce face.

Focul cuprinse şi casa şi ceardacul şi eşea acuma pe uşi şi pe fereşti.

In acest minut sosi vizitiul Iftimie galben şi prăpădit; faţa şi hainele lui erau pline de sânge.

— Ce este? 'l intrebă subprefectul.

— Aleargă 'n sat cucoane, găfăia Iftimie, şi cuvintele lui deabea se auzeau; aleargă, că pe cuconul Iorgu... l'or...

Suprefectul şi cu Zlotescu se'uitară unul la altul ş'un inspăimântător prepus trecu prin mintea lor; cucoana Agripina căzu leşinată.

Cu tot vuetul și 'nvălmășeala, ei auziră câteva detunături in depărtare; curênd deosebiră și duruitul unei trăsuri, care venea in goana cea mai strașnică... tropotul se apropia din ce in ce mai tare, cu o repeziciune neauzită; peste o clipă, trăsura intrâ in curte și se opri dinaintea lui Anton s'a lui Zlotescu: scăldat in sânge, in fundul trăsurei, Alecu Negradi zăcea mort.

Fulger 'și rĕsbunase !...

Peste o sĕptămênă de la această intêmplare se rĕspândi vestea că țĕranii de dincolo s'au rescuat și că banda lui Condrea, izbutind să se unească cu aceea a lui Huzum din Transilvania, făcea să se cutremure districte intregi sub conducerea unui vajnic căpitan de haiduci: Toader Fulger.

FINE